

ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ, 10 Օգոստոս, 2020

ՏԵՐՈՒՆԱԿԱՆ ԱՊՈԹՔ

(միասնաբար արտասանուած)

Իմաստութիւն Հօր Յիսուս, րուր ինձ իմաստութիւն վարիս խորհել եւ խօսել եւ գործել առաջի քո յամենայն ժամ. ի չար խորհրդոց, ի բանից եւ ի գործոց փրկեա վիս. եւ ողորմեա քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս: Ամէն:

ՍԱՂՄՈՍ 89

ԱՍՏՈՒԾՈՅ ԽՈՍՏՈՒՄԸ ԴԱԻԻԹԻՆ

Անցեալին քու հաւաքարիմ ծառաներուդ յայտնուեցար, եւ ըսիր. «Ես օգնութիւն ընծայեցի հերոսին, ժողովուրդէն իմ ընտրեալս բարձրացուցի: Իմ ծառաս՝ Դաւիթը ընտրեցի, եւ զայն իմ սուրբ իւղովս օծեցի: Իմ հովանիս անոր վրայ պիտի ըլլայ միշտ. իմ օգնութիւնս պիտի զօրացնէ զինք: Ուել թշնամի պիտի չյաջողի անոր վնասել, ուել հակառակորդ պիտի չկարենայ զայն պարտութեան մատնել: Հաւաքարիմ սիրով պիտի սիրեմ զայն, եւ ան ինձմով յաղթական պիտի ըլլայ: Անկա ինձի պիտի ըսէ. ”Իմ հայրս եւ Աստուածս ես դուն, իմ պաշտպանս եւ փրկիչս ես”:

Յաւիտեան պիտի պահեմ իրեն հանդէպ իմ սէրս, անխախտ պիտի պահեմ իրեն հետ կնքած ուխտս: Իր սերունդը հաստատուն պիտի պահեմ յաւիտեան, իր թագաւորութիւնը մնայուն պիտի ըլլայ, երկինքի նման: Մակայն եթէ անոր զաւակները մոռնան Օրէնքս, եւ չուզեն վճիռներուս համաձայն ապրիլ, եթէ կանոններս անարգեն եւ պարտւերներս չպահեն, զիրենք խարազանով պիտի պարժեմ իրենց յանցանքերուն համար, քանջանքներու պիտի մատնեմ՝ իրենց անօրէնութիւններուն համար: Բայց իմ ողորմութիւնս պիտի չկորեմ անոր սերունդէն, հաւաքարմութեանս պիտի չդաւաճանեմ: Պիտի չդրժեմ իմ ուխտս, եւ խոստումներէս ուել մէկը անկապար պիտի չձգեմ: Իմ սրբութեամբս ինչ երդում որ ըրի Դաւիթին՝ անդառնալի պիտի մնայ»:

ՇԱՐՎԱՆ- ԱՊՈԹՔ

Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա:
Ամենատուր Երրորդութիւն, տուր աշխարհիս խաղաղութիւն:
Եւ Հիւանդաց բժշկութիւն, ննջեցեղոց արքայութիւն:
Արի Աստուած Հարցն մերոց, որ ապաւէն ես նեղեղոց:
Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Յիսուս Փրկիչ մեզ ողորմեա:

Պահապան ամենայնի Զրիստոս,
աջ քո հովանի լիցի ի վերայ իմ ի րուէ եւ ի զիշերի,
ի նստիլ ի քան, ի գնալ ի ճանապարհ,
ի ննջել եւ ի յառնել, զի մի երբեք սասանեցայց.
եւ ողորմեա քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս:

ՕՐՈՒԲԱՆ ՆԻԺԹԸ

ՄԱՐԳԱՐԷՈՒԹԻՒՆ ՈՂԲ ԵՐԵՄԻԱՅԻ

ԳԼՈՒԽ 2 եւ 3

ՏԻՐՈՋԸ ՊԱՏԻԺԸ ԵՐՈՒԲԱՂԷՄԻ

Աստուծոյ լոյսով լուսաւորուած ժողովուրդը խաւարեցաւ, եւ Աստուած անոր փառքը երկինքէն վար նետեց (1 հմր): Միւս կողմէ, Երուսաղէմի Տաճարը նաեւ անոր փառքն էր կարծէք, այդ ալ կործանեցաւ: Տէրը նաեւ մերժեց Իրեն համար փրամաղորուած սեղանը, այս պարագային, սեղան ըսելով կը հասկցուի գոհասեղանը, հոն ուր Աստուծոյ համար գոհ կ'ընծայուէր, այսինքն՝ այդ գոհերը այլեւս ընդունելի չեն Աստուծոյ համար, ու մանաւանդ՝ զգուելի են (7 հմր):

Ահա ի րես այս աւերակներուն, կոտորածին ու մահուան, ինչո՞վ կարելի է համեմարել կամ որո՞ւ նմանցնել միսիթարուելու համար (13 հմր): Արդեօք կարելի է՞ վերաշինել այս աւերակը (13 հմր): Իսկ մարգարէները փոխանակ Աստուծոյ պապգամները փոխանցելու, սնոփի ու յիմարական փեսիքներ փեսան (14 հմր), փոխանակ դասփարակելու ու Իսրայէլի անօրէնութիւնը յայտնելու, որպէսզի գերութենէ ետ դարձնեն (14 հմր), ընդհակառակը՝ մոլորեցուցին:

Հոնկէ անցնողները, «**ծափ զարկին, գլխունին շարժեցին ու ըսին. "Ա՛յս է այն քաղաքը, որ գեղեցկութեան կապարելութիւնը ու բոլոր երկրին ուրախութիւնը կը կոչուէր"**» (15 հմր): Աստուծոյ բարկութիւնը այն աստիճան, որ նոյնիսկ քահանաներն ու մարգարէները չխնայեց, անոնք եւս կոտորուեցան: Յաճախ ունինք այնպիսի փրամաղորութիւն կամ փրամաքանութիւն, որ Տէրը մի գուցէ Իր մարդիկը, այս պարագային քահանաներն ու մարգարէները խնայէր, բայց Տէրը ինչ որ խորհած էր, ինչ որ պատուիրած էր գործադրեց (17-20 հմր):

ՊԱՏԻԺ, ԱՊԱՇԽԱՐՈՒԹԻՒՆ, ՅՈՅՍ

Այս բաժինը Երեմիա մարգարէն ինքզինք կը ներկայացնէ իր կրած պարիժը, բայց արիկա նաեւ առիթ ապաշխարութեան, եւ ապա փրկութեան յոյս, որովհետեւ Աստուծոյ գութը, ողորմութիւնը ամէն առարու կը նորոգուին, չեն պակսիր, Անոր ճշմարտութիւնը մեծ է: Երեմիա մարգարէն կու գայ յիշեցնելու, թէ մարդուս գլխուն եկած պարիժը խորքին մէջ իր կարարձ մեղքին արդիւնքն է, ուստի մարդը ինչո՞ւ փրկուցայ իր մեղքերուն պարիժը կրելուն համար: Ընդհակառակը, մարգարէն կը թելադրէ, որ քննենք մեր ճամբաները ու Տիրոջ վերադառնանք (39-40 հմր): Ահա ամենաճանր պայմաններու փակ իսկ, երբ յանկարծ մեր միտքը կու գայ Տիրոջ ողորմութիւնը, գութը, անմիջապէս մարդուն մէջ կ'արթննայ փրկութեան յոյսը, որովհետեւ «**Տէրը բարի է Իրեն ապահովողներուն ու զինք փնտրող հոգիին**» (25 հմր): Առաւել եւս, «Տիրոջ փրկութեան սպասելն ու լուծեամբ յուսալը լաւ է» (26 հմր): Լռութեամբ, այսինքն՝ առանց փրկուցի: Որովհետեւ հոգին կու գայ խոստովանելու եւ ըսելու «**Տէրն է իմ բաժինս, այս պարճառով Անոր պիտի յուսամ**» (24 հմր): Լռութեամբ եւ յոյսով սպասելը, կրնայ յաճախ երկար րեւել, ուշացած սեպել, բայց որովհետեւ Տէրը խոստացեր է, ուրեմն կը կարարէ: Առաւել եւս Տէրը բարի է (25 հմր): Երբ կը դաւանինք որ Տէրը բարի է, ուրեմն Իր գործերը, ծրագիրները անպայմանօրէն բարիով կ'աւարտին: Հմմտը մեծահարուստ երիտասարդը որ եկաւ ըսաւ. «Բարի վարդապետ», Քրիստոս պարասխանեց ըսելով. «Միայն Աստուած Ինք բարի է»: Տէրը թէեւ ցաւ կու փայ, եւ այդ ալ Պօղոս Առաքեալի բացատրութեամբ, իբրեւ Հայր, որ կը խրատէ, բայց նաեւ ողորմութեամբ գթութիւն ալ կ'ընէ (32 հմր): Որովհետեւ Տէրը «**Իր կամքովը նեղութիւն չի փար ու մարդու որդիները չի փրկուցնէր**» (33 հմր): Հապա այս բոլորը ի՞նչ են. «**Բանարկեալները ոտքի փակ ճգմելը, մարդու մը իրաւունքը ծռելը, մարդու մը իր դարին մէջ անիրաւութիւն ընելը Տիրոջ հաճելի չեն**» (34-36 հմր):

Հերաքրքրական համար մըն է, որ կ'ըսէ. «Միթէ բարիքն ու չարիքը Բարձրեալին բերնէն չեն ելլեր» (38 հմր): Արքայայտութիւն մըն է, որ կու գայ ըսելու, թէ ամէն ինչ Տիրոջ կամքին ու նախախանամութեան մէջ րեղ ունի: Առանց Աստուծոյ կամքին գիտութեան ոչինչ կը կարարուի, բայց այս բոլորը ցոյց կու փան Աստուծոյ իմաստութիւնը, արդարութիւնը եւ բարութիւնը: Ահա այդ գթութեան ու ողորմութեան երեսը կը փեսնենք, երբ Երեմիա մարգարէն կ'արքայայտուի ըսելով. «**Քեզի կանչած օրս մօտեցար ու ըսիր. "մի վախնար"**» (57 հմր):